

EEN BEGIN MET VEEL VERTROUWEN

Toen gaf ik hun tot antwoord en zei tot hen: “God van de hemel, Die zal het ons doen gelukken en wij, Zijn knechten, zullen ons opmaken en bouwen”.

Nehemia 2:20 a

Deze tekst wordt nog wel eens gebruikt voor de bevestiging van ambtsdragers en voor de intrede van een predikant. En dat is goed te begrijpen. Je begint met kerkenwerk. Of je mag een nieuwe taak oppakken. Stel u voor dat een predikant in een andere gemeente bevestigd is. Die gemeente is nu zijn werkveld. Hij krijgt te maken met een andere kerkenraad als eerst, met andere gemeenteleden. Die moet hij leren kennen en dienen. Hij moet daar zijn weg vinden in het preekwerk, het pastoraat en de catechese om maar wat te noemen. Dat is een geheel nieuwe en andere situatie. Gelukkig dat bij al het nieuwe en andere de opdracht hetzelfde is: predik het Woord. Maar ook de Zender is dezelfde. Iemand heeft gezegd: “het geheim van het Koninkrijk van God is dat het werk gewoon doorgaat”. Dat is voor een dienaar van het Woord een bemoedigende gedachte. Voor mijn beleving is het best ingrijpend als ik het werkveld van Rijssen met zijn zes predikantsplaatsen verwissel met dat van de kleine gemeente Hellouw. En als je 14 jaar met vreugde en zegen daar hebt gearbeid en veel vriendschappen en waardevolle contacten hebt, raak je ermee vergroeid. Dan is de overgang van Rijssen naar Hellouw bepaald niet voor de hand liggend. Ik heb Hellouw niet gezocht, evenmin ernaar gesolliciteerd. Integendeel, dat ik als herder en leraar aan Hellouw verbonden ben, is te danken aan de leiding van God. Hij zoekt dienaren en zendt ze naar de plaats waar Hij wil. Dat geeft veel vertrouwen. En dat wil ik uitspreken in de tekstkeuze: “God van de hemel, Die zal het ons doen gelukken en wij zijn knechten zullen ons opmaken en bouwen.”

Nehemia was een voorname man die een vertrouwensrelatie had met koning Arthasastha van het Perzische rijk. Als schenker van de koning was hij een soort minister-president. In het eerste hoofdstuk vinden we zijn gebed voor het volk en de stad van God. In het hoofdstuk van de tekst is hij met een legerafdeling en ruiters naar Jeruzalem gereisd, vers 9. De koning had hem daartoe behalve verlof, ook volmacht gegeven. Hij gaf hem documenten mee, met zijn eigen hand ondertekend, om zijn missie tot een goed einde te brengen. En dat de koning zo welwillend was, had Nehemia niet gedacht. Hij had geen enkele garantie dat die heidense koning zijn verzoek om hem naar Jeruzalem te zenden, zou inwilligen. De koning had immers niets met Jeruzalem. Die stad was ver zijn bed. Hij kon zeggen: “daar heb ik niets mee”. Maar de koning toonde begrip en vroeg hem naar zijn plannen. Hij keurde die ook goed en zond hem naar Jeruzalem. Zo was Nehemia een gezant, een ambassadeur. Dat het alles zo verlopen was, is geen gevolg van Nehemia's slimme aanpak of diplomatie. Nee, dit was de leiding van God. God hoorde het gebed van Zijn knecht. Want toen hij bij koning Artasastha op audiëntie was, had hij gebeden tot God, vers 4. “Toen bad ik tot de God van de hemel”. Dat zegt iets van deze man. Hij is een bidder, iemand die de verborgen omgang zoekt en beleeft. Telkens leest u in dit boek van zijn bidden. Ook hier, nu hij in gesprek is met de Perzische koning. Een Engelse theoloog heeft gezegd dat we God moeten bidden met ‘uitschietende gebeden’. De Geest verwekt immers bepaalde gevoelens, beroeringen en emoties. Zoiets vindt u hier ook. Nehemia draagt de stad en het volk van God mee op zijn hart. En dat staat hier opgetekend tot navolging voor u, jou en mij. De zaak van de kerk dichtbij en ver weg mag ons ter harte gaan. De arbeid van de predikant en van de ambtsdragers. Het werk onder jongeren en ouderen. We mogen bidden om verdieping van het geloofsleven. Wat een zegen als jongeren geboeid worden door het Evangelie. De Heere Jezus lief krijgen en zich aan Hem verbinden in een besliste en hartelijke geloofskeuze. En hoe staat het met het geloofsleven in ‘onze’ gemeenten? De zeventiende-

eeuwse predikanten klaagden over de 'sleur- en slentergodsdienst' die ze om zich heen waarnamen. Moet dat ook niet van het geloofsleven van velen gezegd worden? Dan ben je tevreden met vormen en gebruiken die op zich heel goed zijn, maar die godsdienst is zo dood als een pier! U, jij mag met 'uitschietende' gebeden de Heere zoeken. Zomaar, tussendoor, zoals Nehemia.

Deze man moet veel liefde voor de stad en het volk van God gehad hebben. Let er eens op: ondanks zijn hoge positie is er bij hem geen eigenbelang. Hij kwam niet met of voor zichzelf. Integendeel, hij was "een mens, gekomen om wat goeds te zoeken voor de kinderen van Israël", vers 10. Het initiatief tot deze missie heeft Nehemia natuurlijk niet zelf bedacht. In vers 12 staat: "God heeft het mij in mijn hart gegeven". Elke dienaar die God roept en zendt zal dat erkennen. Hij wijst van zichzelf af: niet ik, maar Hij riep, trok en verlichte mij....

Nehemia is aan zijn missie begonnen. En hoe is dat verlopen? Dat leest u vanaf vers 12. Op de derde dag na zijn aankomst te Jeruzalem ging hij op onderzoek uit. In de stilte van de nacht. Anders zou dat onnodig tegenstand te weeg brengen. Hij reed op een ezel langs de zuidzijde van de stad en inspecteerde de muren. En na drie dagen is zijn onderzoek afgerond. En het resultaat? Onthutsend! Er worden wel eens onderzoeksrapporten gepresenteerd waarvan de resultaten schokkend zijn. Denk een aan het onderzoek naar criminaliteit onder jongeren. Of denk aan de resultaten die de Delta-cie recent presenteerde. Verontrustende feiten kwamen aan het licht. Ontwikkelingen gaan sneller dan werd aangenomen. Dat is nieuws! Zo is het ook nu Nehemia de resultaten van zijn onderzoek presenteert. De muren zijn verbrokken en verbrand. De weg bij de watervijver is vervallen en de weg was geblokkeerd, vers 14. Einde onderzoek! De conclusie is om te huilen: de muren zijn in puin; de poorten met vuur verbrand, vers 17.

Jeruzalem is het beeld van de gemeente door de eeuwen heen tot op vandaag toe. We zien dus in haar als in een spiegel de heerlijkheid en smaad van de christelijke gemeente. Zullen we eens een rondrit maken rond van de muren van de gemeente? De secularisatie rukt op en laat zijn sporen achter. Verwereldlijking, verval, afkalving en verschraling zijn het gevolg. Dat zien we vooral in de gezinnen? Waar zijn de vaders en moeders die iets uitstralen van de levende omgang met God? Bent u een levend voorbeeld in godsvrucht voor uw kinderen? Veel jongeren haken af van de kerk. Waarom? In veel gevallen krijgen ze van hun ouders een slecht voorbeeld. Die nemen het levenspatroon van hun ouders over. Denk eens aan de verscheurdheid van de kerk. Om van dwalingen maar te zwijgen. Kijk, dat verzwakt haar boodschap naar de samenleving. Momenteel verlaten velen de kerk. Doet dat u ook zoveel pijn? Het zou niet moeilijk zijn de lijst verder aan te vullen. U ziet: het papport ziet er bepaald niet fraai uit. De situatie van kerk, gezin en samenleving is zeer belabberd. Een reformatie is nodig, te beginnen in gezin en kerk. Is het u een zorg?

Nehemia roept zijn medestanders om met hen de zorg te delen. Allen moeten hun verantwoordelijkheid nemen. Doen wat hun hand vindt om te doen. Iedereen moet meedoen om Jeruzalems muur op te bouwen. Doe u ook mee? De dominee en de ambtsdragers kunnen het immers niet alleen. Jongeren en ouderen hebben ook een roeping om de gemeente te dienen. Verrassend is dat velen zich eensgezind schaarden achter Nehemia. Nehemia deed het dus niet alleen, nee, ze deden het allen en stonden schouder aan schouder. Nehemia is overtuigd van een goed resultaat: "God van de hemel zal het ons doen gelukken en wij, Zijn knechten, zullen ons opmaken en bouwen". Uiteraard blijft het werk van God niet onbestreden. Nu, uitgerekend op dit moment, brak de vijandschap los. Samballat, Tobias en Gesem toonden hun onbehagen, vers 19. Ze vonden de plannen van Nehemia bespottelijk. Ze

lachten hem uit en leggen zijn plannen uit als opstand tegen de koning Arthahsasta. Maar Nehemia geeft hen een afdoend antwoord. God van de hemel zal er voor zorgen dat we slagen. En wij, Zijn dienaren, zijn bereid om het opbouwwerk ter hand te nemen. God van de hemel. Dat is een belijdenis van Gods almacht. Hij geeft Zijn bijstand en sterkt ons tot het werk. Die woorden neem ik over nu ik tot de arbeid van Hellouw ben geroepen. Zijn knechten. Dat is: niet ik alleen, ook de ambtsdragers. En met allen die de Heere vrezen. En de smaad en tegenwerking dan? Die moeten bijdragen aan de voltooiing ervan. De Heere geeft immers Zijn beloften en dan mogen we een goede uitkomst verwachten. Paulus zei het zo: “zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?” Niemand!

Wij Zijn knechten. Dit “Zijn” wijst op een bezitsverhouding. Denk maar eens aan Gods verbondsbetrekking met Nehemia en met ons en onze kinderen. We staan in Zijn dienst en Hij geeft de opdracht tot het opbouwwerk. Zeker, het feit dat God Zijn bijstand belooft, ontslaat ons niet van het bouwen. Nee, dit is veel meer een stimulans om het werk ter hand te nemen. Zo mogen we met veel vertrouwen de arbeid aanpakken en gaan bouwen. Zeker, dat vertrouwen heeft veel gekost. Het heeft Christus alles gekost. Hij was Gods Knecht bij uitstek. Hij was gehoorzaam aan en vertrouwd op de Vader, maar de Vader zag niet naar Hem om. Hij werd bespot vanwege Zijn godsvertrouwen, maar zo behaalde Hij de overwinning voor Zijn kerk. Zo mogen we het kerkenwerk met veel vertrouwen oppakken. Ondanks alles!

G.Schaap